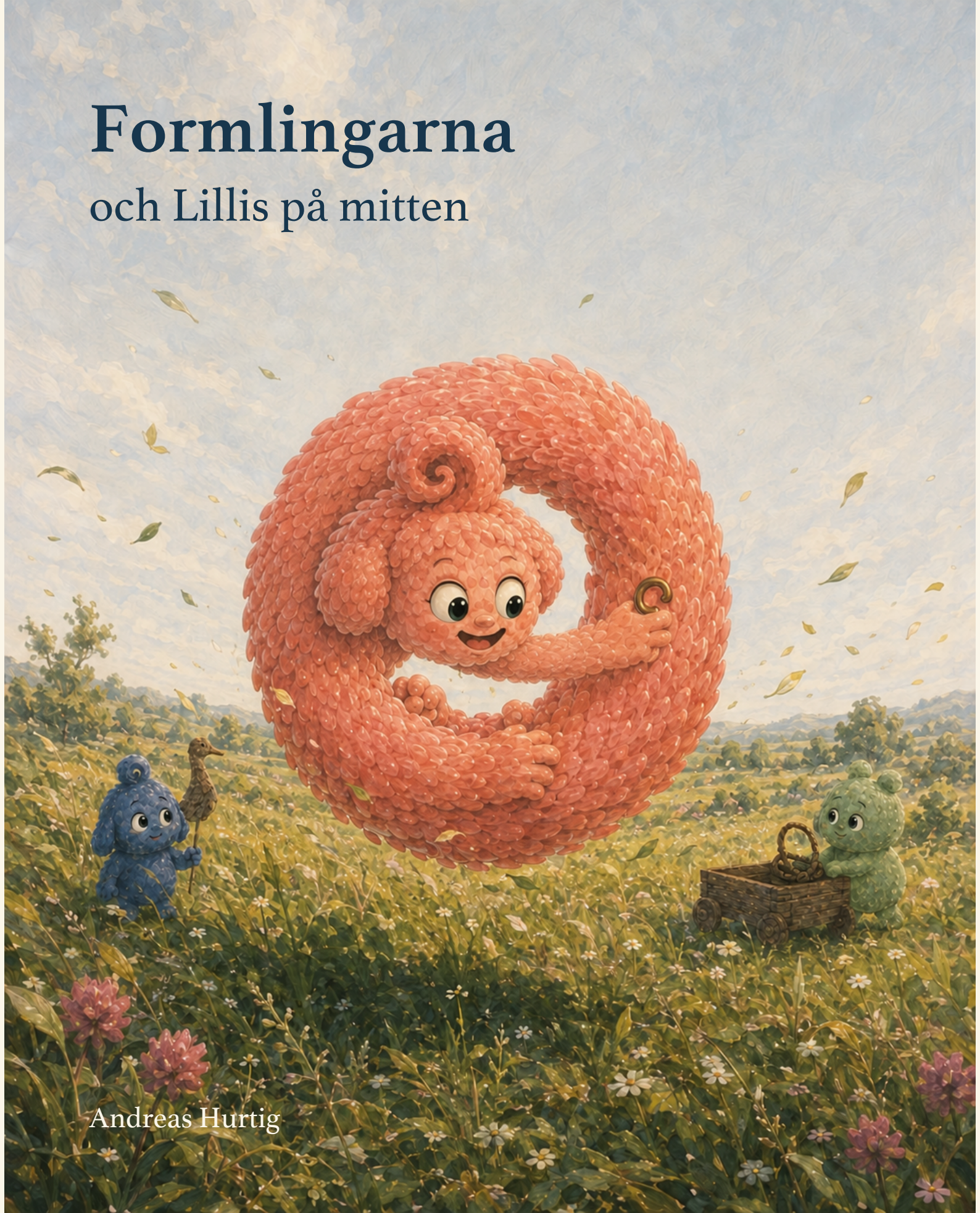

Formlingarna

och Lillis på mitten

Andreas Hurtig

*För dig som ville hjälpa.
Och ville något själv.*

Formlingarna och Lillis på mitten

Formlingarna och Lillis på mitten
Andreas Hurtig

Bok tre i Formlingarnas värld.
Läsutgåva, september 2026.

Att läsa själv eller tillsammans.

Andreas Hurtig

Ett hål med fart i

Lillis hade kommit på en form som hon inte hade provat.

Hon skulle bli en ring.

Inte en liten ring att trä på ett finger. En stor, rosa ring som kunde rulla tvärs över ängen med vinden genom magen.

Hon böjde sig bakåt tills hon såg sina fötter ovanför huvudet.

”God morgon”, sa hon till dem.

Den ena foten vinkade.

Lillis skrattade och tappade den andra.

Det blev ingen ring. Det blev en ganska knölig kringla.

Hon provade igen.

Den lilla kroken bakom ryggen skrapade mot en sten. Lillis vred sig lite. Kroken hade varit där ett tag nu och var ofta i vägen när hon låg på rygg.

På ängen böjde sig gräset.

Idag skulle det gå fort.

En gås som viskar

”Är du upptagen?” frågade Mio.

”Ja”, sa Lillis inifrån kringlan. ”Vad är det?”

Mio bar ett ljust tyg och två pinnar. På den ena satt en gås av bark.

”Jag har gjort en teater.”

Han höll upp gåsen.

”Den där ser väldigt missnöjd ut”, sa Lillis.

”Den har tappat sitt ägg.”

”Har du frågat under rumpan?”

Mio tittade faktiskt efter.

Lillis skrattade så att hon vecklade ut sig.

Hon ville se teatern. Hon tyckte om när Mio hittade på röster, särskilt den lilla rösten han använde till stora djur.

”Hjälper du mig med tyget? Bara tills jag får upp det.”

”Ja.”

De hittade två låga grenar i videbusken. Lillis höll tyget medan Mio försökte knyta.

Gåsen låg och blängde i gräset.

Kapten Lo

Något rasslade bakom dem.

Lo kom dragande med en trälåda på fyra hjul.

”En båt”, sa hon.

”Det där är hjul”, sa Mio.

”Jag har tänkt på det.”

Lo ställde sig i lådan.

”Nu slipper jag bli blöt.”

Lillis gick ett varv runt båten. Lo hade gjort ratten av en krokig rot. Den gick att vrida fast hjulen inte svängde.

”Den är fin”, sa Lillis.

Hon menade det. Hon ville genast stå längst fram och ropa saker.

”Vinden ska köra”, sa Lo. ”Men jag har inget segel.”

Hon tittade på tyget.

”Efter teatern”, sa Mio.

Lo såg ut över ängen. Gräset lade sig nästan ner.

”Då kanske det har slutat blåsa.”

Två alldeles strax

Mio fick knuten att sitta på den ena grenen. På den andra gled den bara av.

”Kan du hålla den här sidan medan jag spelar?” frågade han.

”Hela?”

”Den är kort. Du ska ju höra gåsen.”

”Jag tänkte faktiskt ...”

Mio sänkte gåsen.

Lillis tittade mot ängen. Sedan tog hon ett bättre tag i tyget.

”Börja du.”

Gåsen kom upp igen.

Bakom busken viskade Lo:

”Kan vi åka medan det blåser? Du och jag? Du kan stå längst fram.”

Lillis kände redan vinden i ansiktet.

”Alldeles strax.”

”Lovar du?”

”Ja.”

När hon kom tillbaka frågade Mio om Lo tänkte ta tyget.

”Nej då”, sa Lillis.

Hon lade fötterna brett i gräset.

Det går nog om jag skyndar mig.

Fast hon visste inte riktigt vad hon skulle skynda med. Just nu skulle hon stå still.

En praktisk liten sak

Tyget sjönk i mitten.

Lillis höjde armen. Då blev det snett i andra änden.

”Lite till”, sa Mio bakom tyget.

Hon vände ryggen mot det. Tygöglan gled över hennes lilla krok.

Nu höll det sig uppe.

”Du har ju en!” sa Mio.

”Den har jag haft länge”, sa Lillis. ”Spela nu.”

Hon fick en hand ledig och gjorde en skugga med fingrarna.

”En mask!” ropade Mio.

”En mycket viktig mask.”

Gåsen bugade. Masken bugade djupare och råkade bli två.

Lillis skrattade.

Då släppte knuten på grenen.

Hon fångade tygets andra hörn innan det föll.

Lo stod redan där med båten.

”Jag kan hålla den änden”, sa hon.

Härfån till där

Lo tog hörnet och klev upp i lådan.

Tyget fylldes av vind.

Båten rullade en liten bit.

”Det går!” ropade Lo.

Lillis satte händerna mot stenen för att stanna hos Mio. Fötterna tryckte hon ner i gräset.

Men ryggen följde tyget mot båten.

Mitt emellan blev hon längre.

”Stå still”, sa Mio. ”Nu kommer ägget.”

”Bara lite längre”, sa Lo. ”Det blåser bättre här.”

”Vänta”, sa Lillis.

Båda stannade.

Mio väntade med ägget i handen. Lo väntade med hela ansiktet vänt mot vinden.

Lillis sträckte ut sig lite till.

”Så.”

Mio fick gå efter med ägget. Skuggan gled över tyget. Lo höjde segelhörnet.

Och Lillis var på mitten.

En bra plats att sitta

Mio måste börja om. Ägget hade kommit före gåsen.

Lo drog båten lite närmare Lillis så att tyget räckte bättre.

”Du kan sitta här”, sa hon och sköt fram en hopvikt säck.

Lillis satte sig med en del av sig.

Resten nådde inte.

Mio stack fram huvudet.

”Vill du sluta?”

”Nej”, sa Lillis fort. ”Jag lyssnar.”

Mio log och försvann bakom tyget igen.

Lillis önskade att han hade frågat en gång till.

Lo stod i båten med vinden runt knopparna. Hon såg ut som någon som var på väg mycket långt.

Lillis ville också stå där.

Eller rulla över ängen.

Eller åtminstone ha säcken under hela rumpan.

”Bra att du är så snäll”, sa Lo.

Lillis drog upp mungiporna.

Det stramade ända bak till kroken.

Hela jag håller

Vinden vred sig.

Lo höll hårdare i tyget. Båten rullade bort från busken.

Lillis rygg följde med.

”Inte längre”, sa hon.

”Bara till den där blomman.”

”Jag sa inte längre.”

Lo satte en fot över kanten för att bromsa. Då kom en ny vindpust. Foten släpade i gräset.

Mio sträckte sig efter sin gås. Tyget hade börjat luta över den.

”Lillis, håll!”

”Jag håller!”

Hennes armar skakade. Säcken låg långt bakom ena knät nu.

Mio tittade fram.

”Du behöver inte skrika.”

Lillis såg hans lilla gås. Los händer om seglet. Den tomma ängen där hon inte hade rullat en enda gång.

Sedan öppnade hon munnen ordentligt.

Det hon sa

”JAG VILL INTE HÅLLA MER!”

Mio sänkte gåsen.

Lo släppte tyghörnet. Det föll i gräset och båten stannade.

Det hade slutat dra i ryggen.

Det heta fanns kvar. Lillis tittade rakt på Lo.

”Din båt är bara en dum låda”, sa hon till Lo. ”Jag sa att den var fin för att du skulle vara tyst.”

Hon visste att det inte var sant.

Hon hade tyckt om båten.

Men just nu ville hon se Los glada ansikte försvinna.

Det gjorde det.

Lo klev ur. Hon ställde sig framför lådan, så att Lillis inte kunde se ratten.

Ingen sa något om gåsens ägg.

Tyget mellan dem

Lillis försökte räta på sig.

Tyget höll henne kvar. Lo stod på ena kanten.

”Du står på det”, sa Lillis.

Lo flyttade foten.

”Jag skulle bara till blomman”, sa Lo.

Hon tittade ner.

”Fast du sa stopp.”

Lo satte sig på kanten av båten.

Mio böjde sig ner för att samla ihop teatern. Han tog tag i tyget.

”Vänta. Det sitter i mig.”

Han släppte genast.

Lillis vred huvudet bakåt. Hon fick inte tag i öglan.

”Mio. Kan du hålla upp tyget här?”

Han lyfte det intill kroken.

När tyget inte tyngde ner den kunde Lillis nå runt med handen.

Hon petade av öglan.

Kroken blev kvar på ryggen.

Mio lade tyget på marken.

Lillis sjönk ner bredvid säcken, lång och skrynklig.

Ingen satte sig på henne.

Inte den gåsen

Mio lade gåsen på tyget.

”Jag ville visa just dig.”

Lillis petade gräs ur ett veck.

Lo började. Hon åkte ju fast jag sa stopp.

Det var sant.

Men båten hade varit fin ändå.

Lillis såg Lo sitta med ryggen mot henne. Hon brukade kunna få de där knopparna att skaka av skratt.

Hon var ju den som hjälpte.

”Jag menade inte ...” började hon.

Lo vände huvudet.

Lillis blev tyst. Hon hade väntat på att Los ansikte skulle ändras.

Och tyckt om den första lilla stunden när det gjorde det.

Nu ville hon krypa in under tyget.

Mio lyfte gåsen.

”Ska masken vara med?”

Lillis skakade på huvudet.

Han lade ner den igen.

Lådan

Lo hade vänt båten mot stigen.

Lillis reste sig. Det tog en stund att få med sig mitten.

”Lo.”

Lo väntade med händerna på lådan.

”Det jag sa om båten var elakt. Jag ville göra dig ledsen.”

”Det gjorde du.”

”Förlåt.”

Lo petade på ratten. Den vreds ett halvt varv.

”Jag hade gjort plats för dig där framme.”

Lillis svalde.

”Jag tyckte om den. Det var sant först.”

”Jag vet inte om jag tror dig nu.”

Lillis ville säga det högre. Förklara tills Lo såg på henne som vanligt.

Hon plockade upp säcken i stället och lade den bredvid båten.

”Den här är din.”

Lo började linda säcken runt ratten.

Lillis väntade en stund till.

Sedan gick hon tillbaka till stenen.

Får vinden vänta?

Gräset rörde sig fortfarande ute på ängen.

Lillis böjde sig bakåt.

”Vad gör du?” frågade Mio.

”Min ring.”

”Ska vi inte göra klart först?”

Lillis stannade med en fot ovanför huvudet.

Hon tittade på tyget i gräset.

”Inte nu.”

Lillis ville nästan lova efteråt.

Hon fångade foten i stället. Den andra foten vek hon in.

Mio tittade på henne en stund. Sedan rullade han själv ihop tyget runt de två pinnarna och lade det under busken.

Ryggen blev ringens utsida. Kroken fick hon hålla en hand över så att den inte rev i gräset.

Nu fanns ett stort hål genom henne.

”Flytta på dig”, sa hon till Mio.

Han flyttade sig.

Lillis lutade.

Nästan åt rätt håll

Först rullade hon bakåt.

”Fel håll!” ropade Mio.

”Jag märker det!”

En ojämnheter i marken vände henne. Vinden tog tag.

Nu rullade hon ut över ängen.

Gräs. Himmel. Gräs. Himmel.

Hon skrattade med munnen åt alla håll.

Ringen blev äggformad och dunsade till varje gång den smala änden kom ner. Lillis gjorde den ännu spetsigare.

Duns. Duns.

Det var mycket roligare.

Till slut lade hon sig på sidan. En blomma stack in genom hålet.

Mio kom springande med gåsen och ägget.

Lo stod kvar vid båten.

Lillis såg henne mellan grässtråna.

Hon hade velat att Lo skulle skratta.

Nu låg hon kvar ändå. Vinden kittlade inne i ringen.

Mycket upptagen

Mio höll upp gåsen vid hålet i Lillis mage.

”Kan den få titta in?”

Lillis tänkte efter.

”Ja. Men den får inte lägga ägg här.”

Gåsen stack in huvudet.

”För sent”, viskade Mio med sin stora-djur-röst.

Lillis skrattade så att blomman skakade.

Borta vid stigen försökte Lo få säcken att stå upp som segel. Den föll över ratten.

”Vill du låna min pinne?” ropade Lillis. ”Den ligger vid stenen hemma.”

Lo tittade upp.

”Jag vill prova med den här först.”

”Okej.”

Lillis lade sig till rätta runt blomman.

Mio sträckte fram barkägget.

”Och den här?”

”Fullt”, sa Lillis.

”Det finns ju plats.”

”Blomman har bokat.”

Lillis ska bli en ring.

En stor, rosa ring som rullar över ängen.

Men Mio har gjort en teater.

Och Lo har byggt en båt.

Lillis vill vara med i båda.

Snart räcker hon längre än hon vill.

Och säger något hon vill ta tillbaka.

En berättelse om att vilja vara omtyckt,
göra någon ledsen och ändå få fortsätta leka.